

Rik Blok 6 juni 2019 Herdenkingsceremonie Tuin van Bezinning

Mijn opa, Willem Blok, wordt hier vandaag, samen met de 162 andere slachtoffers op deze bijzondere plek herdacht.

Hij werkte na de oorlog bij de Verkeerspolitie in Utrecht. Vaak stond hij op het Jaarbeursplein verkeer te regelen, reed op het zijspan en schreef één van de eerste processen-verbaal voor een verkeersovertreding.

Net als mijn opa ben ik politieman. Net als mijn opa heb ik een grote voorliefde voor het verkeer. En door mijn opa heb ik mij gespecialiseerd tot verkeersongevallenanalist. Mijn opa en zijn dienstongeval hebben mij en mijn carrière gevormd.

Op 6 mei 1956 stond mijn opa op de Rijksweg 12 bij Bunnik verkeer te regelen. Een vermoedelijk beschonken automobilist schoot door de middenberm en reed hem met hoge snelheid aan. Hij was op slag dood. Op 32 jarige leeftijd uit het leven gerukt, mijn oma met twee jonge kinderen van één en vier achterlatend.

Ik heb mij vaak afgevraagd wat er op die dag nou werkelijk is gebeurd. De enige informatie die ik heb, zijn de verhalen van mijn oma en de vergeelde krantenknipsels...

De precieze feiten over het ongeval ontbreken. De archieven van de politie en de rechtbank zijn inmiddels geschoond... Hierdoor zal ik de waarheid helaas nooit kennen.

Het kennen van de feiten, hoe gruwelijk en pijnlijk ook, helpt nabestaanden om verder te kunnen gaan. Voor mij betekent dit, dat ik in mijn werk de nabestaanden van een verkeersongeval altijd antwoord wil kunnen geven op vragen over de dood van hun geliefde.

Onlangs stelde ik mijzelf weer de vraag: *“Wat zou het betekenen als er morgen opnieuw een collega verongelukt?”* Die risico's zijn immers met het politievak verbonden.

Laten we er eerst en vooral alles aan doen om dat te voorkomen. Maar als het toch gebeurt, moeten we alles uit de kast halen om antwoorden te geven aan hen die achterblijven. Als politieman voel ik dat als mijn taak. Onduidelijkheid rond wat mijn opa en zoveel anderen hier is overkomen, mogen wij als politie niet accepteren.

De plotselinge dood van mijn opa heeft veel gevolgen gehad voor mijn oma en mijn familie. Voor mijn oma was er toentertijd vanuit het korps geen begeleiding en nazorg. Ze moest alleen verder met het grote verdriet en een bescheiden nabestaandenpensioen.

Gelukkig waren er twee families van collega's die zich over haar en de kinderen hebben ontfermd. Ik heb daarvan geleerd dat, wat ons ook overkomt, we elkaar tot steun moeten zijn en als collega's voor elkaar moeten blijven zorgen. Heb oog voor elkaar en behoud het gevoel van 'de politiefamilie'.

Er is één belangrijk ding dat het eenzame gevoel van mijn oma enorm heeft veranderd: de Tuin van Bezinning. Zowel de oprichting van het monument als de eerste herdenking hebben diepe indruk gemaakt. De Tuin bracht erkenning. Een plek en gelegenheid om te herdenken wat jarenlang was weggestopt.

Sinds de oprichting van de Tuin van Bezinning is mijn oma, inmiddels 91, elk jaar geweest en ook nu is ze hier. Ze waardeert het contact met andere nabestaanden en de aandacht die ze van de politie krijgt. Het laat haar zien dat er positieve veranderingen plaatsvinden.

Voor u en mij is het ook een plek om te bezinnen. Om na te denken over de fundamentele waarden van het politiewerk.

Laten we ons uiterste best doen om elk jaar met dezelfde bezieling als op 21 maart 2006 hier op deze plek te herdenken.